

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně zpravodajky Mgr. Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **ZO VOS fakulta biomedicínského inženýrství ČVUT v Praze (FBMI ČVUT v Praze)**, sídlem náměstí Sítňá 3105, Kladno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, **za účasti:** České vysoké učení technické v Praze, sídlem Jugoslávských partyzánů 1580/3, Praha 6, zastoupeno JUDr. Karlem Zuskou, advokátem, sídlem Radlická 3185/1c, Praha 5, týkající se žaloby proti rozhodnutí rektora Českého vysokého učení technického v Praze ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9/19/51937, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2021, č. j. 51 A 26/2019 - 100, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se osoba zúčastněná na řízení – České vysoké učení technické v Praze (dále též „stěžovatel“ nebo „ČVUT“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno rozhodnutí rektora ČVUT ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9/19/51937, a jemu předcházející rozhodnutí děkana Fakulty biomedicínského inženýrství ČVUT (dále jen „FBMI ČVUT“) ze dne 28. 1. 2019, č. j. 62/19/17911/Trous, a nařídil stěžovateli poskytnout žalobkyni ve lhůtě 15 dnů od právní moci napadeného rozsudku informace o výši celkových mzdových prostředků vyplacených děkanovi a tajemníkovi FBMI ČVUT za období roku 2015. Rektor ČVUT ve věci žádosti žalobkyně o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, původně rozhodoval jako odvolací orgán. V průběhu řízení před krajským soudem došlo v důsledku změny právní úpravy (provedené zákonem č. 111/2019 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o zpracování osobních údajů) ke změně působnosti rozhodovat v odvolacím řízení ve věcech poskytování informací vztahujících se k samosprávné působnosti veřejných vysokých škol na žalovaného (Úřad pro ochranu osobních údajů).

[2] Stěžovatel společně s kasační stížností podal návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Uvedl, že pokud by Nejvyšší správní soud kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal, představoval by případný vyhovující rozsudek ve věci samé pouhé akademické rozhodnutí, které již nebude moci nic změnit na zásahu do práv na ochranu soukromého života dotčených zaměstnanců (děkana a tajemníka FBMI ČVUT), k němuž může dojít poskytnutím informací o jejich odměňování. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu se stěžovatel domnívá, že újma na osobnostních právech dotčených fyzických osob představuje nepoměrně větší újmu, než jaká by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout žalobkyni, jejíž žádost o informace bude pouze později vyřízena. Přiznání odkladného účinku není dle stěžovatele v rozporu ani s jiným důležitým veřejným zájmem.

[3] Žalovaný ve vyjádření k podanému návrhu poukázal na skutečnost, že do řízení vstoupil v důsledku změny právní úpravy, a protože sám správní řízení nevedl, nemůže se k věci blíže vyjádřit. Z opatrnosti však souhlasí s tím, aby kasační stížnosti byl odkladný účinek přiznán.

[4] Žalobkyně ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku stručně zrekapitulovala dosavadní průběh řízení o poskytnutí informací, včetně řízení soudních. Upozornila na „druhou větev“ souzeného případu, v níž krajský soud stěžovateli rovněž nařídil poskytnout informace o mzdách zaměstnanců dvou konkrétních kateder FBMI ČVUT. Také proti tomuto rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost; návrhu na přiznání odkladného účinku však Nejvyšší správní soud nevyhověl usnesením ze dne 18. 2. 2019, č. j. 5 As 12/2019 - 38. Žalobkyně proto nespatřuje důvod pro přiznání odkladného účinku ani v souzené věci. Současně doplnila, že požadované informace chtěla využít v rámci sociálního dialogu již v roce 2016, a proto v případě přiznání odkladného účinku pro ni další prodloužení poskytnutí informací nemá zásadnější význam.

[5] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení podaného návrhu a dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě naplněny.

[6] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.*

[7] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalované usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[8] Z citovaných ustanovení vyplývá, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním následujících objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro stěžovatele znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s

pokračování

důležitým veřejným zájmem. Dále je třeba uvést, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není zrušeno. Odkladný účinek má proto charakter výjimky z pravidla, že žaloba či kasační stížnost odkladný účinek nemají, a měl by tak být přiznáván pouze v případech, které svou specifickou povahou takový postup odůvodňují.

[9] Nejvyšší správní soud již v minulosti přiznal odkladný účinek kasačním stížnostem povinného subjektu (v tehdejších věcech jako žalovanému) v případech, kdy mu na základě rozhodnutí krajského soudu byla uložena povinnost poskytnout žalobci konkrétní informace. V těchto případech Nejvyšší správní soud přihlédl mj. k tomu, že po poskytnutí informací by již nebylo možné danou situaci nijak zhojit a že „*újma hrozící žalobci přiznáním odkladného účinku je ve srovnání s újmou hrozící zejména jiným osobám (tj. osobám, jejichž platy a odměny mají být sděleny) zanedbatelná, neboť bude spočívat - v případě nevyhovění kasačním stížnostem - pouze v pozdějším vyřízení zbývajících částí žalobcovy žádosti o poskytnutí informací*“ (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 2 As 256/2016 - 40, ze dne 28. 6. 2017, č. j. 6 As 189/2017 - 19, ze dne 6. 9. 2017, č. j. 2 As 313/2017 - 17, nebo ze dne 21. 12. 2017, č. j. 10 As 345/2017 - 35).

[10] Ačkoli v důsledku změny právní úpravy stěžovatel v nyní souzeném případě již nevystupuje v pozici žalovaného (viz odstavec [1] výše), nadále lze ze shora citovaných závěrů vycházet. Stěžovatel jako povinný subjekt byl při posuzování podaných žádostí o informace povinen vážit kolidující veřejné zájmy (konkrétně zájem na poskytování informací oproti zájmu na ochraně osobnostních práv a soukromí fyzických osob), a je tedy tyto zájmy oprávněn tvrdit a prosazovat rovněž v rámci návrhu na odkladný účinek jím podané kasační stížnosti.

[11] V posuzované věci přitom stěžovatel dostatečně vylíčil reálnou hrozbu újmy zájmu na ochraně soukromí fyzických osob, resp. na ochraně údajů o jejich osobních a majetkových poměrech, kdy v případě poskytování informací vztahujících se ke konkrétním fyzickým osobám je třeba zohlednit prostou skutečnost, že jednou sdělené informace již nelze vzít zpět. Předmětem řízení o kasační stížnosti je otázka, zda stěžovatel jakožto povinný subjekt měl požadované informace poskytnout v režimu informačního zákona, či nikoliv (resp. zda tuto otázku správně posoudil krajský soud). Pokud by Nejvyšší správní soud vyřešil právní otázku ve prospěch stěžovatele, a tedy by napadený rozsudek krajského soudu zrušil, zbavil by tím stěžovatele povinnosti poskytnout požadované informace týkající se soukromí dotčených fyzických osob (zaměstnanců FBMI ČVUT). V případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti by však bylo možno hovořit o úspěchu ryze akademickém, neboť požadované informace, jejichž poskytnutí krajský soud stěžovateli přikázal, by mezitím byly poskytnuty (viz usnesení č. j. 10 As 345/2017 - 35). V takové situaci by mohlo dojít k nevratnému narušení zájmu na ochraně soukromí jednotlivců, jejichž údaje o odměňování by byly poskytnuty, a ochranu by tedy z tohoto důvodu již nebylo možno realizovat.

[12] Ve vztahu k hodnocení naplnění další podmínky, tj. možného rozporu s důležitým veřejným zájmem, Nejvyšší správní soud uvádí, že pro zamítnutí návrhu nepostačuje pouhá existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo jevit z doslovného výkladu

§ 73 odst. 2 s. ř. s., ale i v tomto případě je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do práv osob na soukromí s intenzitou narušení veřejného zájmu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 - 131, č. 1698/2008 Sb. NSS), v tomto případě tedy posoudit intenzitu hrozícího zásahu do veřejného zájmu tvrzeného stěžovatelem s intenzitou případných jiných veřejných zájmů. Nejvyšší správní soud proto při úvahách o hrozícím zásahu do soukromí dotčených fyzických osob zohledňoval rovněž kolidující veřejný zájem, jímž je zájem na svobodném přístupu k informacím, a tyto dva zájmy poměřil. Dospěl k závěru, že při rozhodování o odkladném účinku by měl být upřednostněn zájem na ochraně soukromí (pro již výše uvedenou nevratnost možného narušení) před zájmem na svobodném přístupu k informacím, který bude dotčen „pouze“ tak, že se poskytnutí požadovaných informací žalobkyni oddálí v čase. Sama žalobkyně ostatně v této souvislosti ve vyjádření k návrhu uvedla, že s ohledem na čas, který uplynul od roku 2016, pro ni další oddálení poskytnutí informací nemá zásadnější význam.

[13] Nejvyšší správní soud tedy dovedl naplnění obou shora vymezených podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a proto stěžovatelově návrhu vyhověl a kasační stížnosti odkladný účinek přiznal.

[14] Pokud žalobkyně ve vyjádření k návrhu poukazovala na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2019, č. j. 5 As 12/2019 - 38, vydané v „druhé větvi“ posuzované věci, jedná se sice o případ věcně související, avšak skutkově odlišný. Ve věci sp. zn. 5 As 12/2019 Nejvyšší správní soud nepřiznal odkladný účinek kasační stížnosti téhož stěžovatele a výše citovanou judikaturu nenásledoval, avšak stalo se tak ze dvou důvodů, z nichž ani jeden není v nyní souzené věci přítomen. V případě rozsudku krajského soudu ze dne 19. 12. 2018, č. j. 45 A 96/2016 - 95, přezkoumávaného ve věci vedené pod sp. zn. 5 As 12/2019, krajský soud věc zčásti vrátil stěžovateli jako žalovanému k dalšímu řízení (s ohledem na shledanou nepřezkoumatelnost) a zčásti mu uložil informace poskytnout. V části, v níž byla věc vrácena stěžovateli k dalšímu řízení, tedy neexistoval pravomocný výrok soudu (ani jiného orgánu) o povinnosti informace poskytnout. Krajský soud stěžovatele v dalším řízení zavázal nově posoudit proporcionality poskytnutí požadovaných informací s ohledem na veškeré relevantní skutečnosti, včetně práv dotčených osob. Je tedy zřejmé, že v takové situaci nebylo nezbytné kasační stížnosti stěžovatele přiznávat odkladný účinek, neboť nové posouzení věci bylo zcela v jeho rukou. Ve zbývající části předmětu řízení pak sice v době rozhodování Nejvyššího správního soudu existoval pravomocný výrok krajského soudu nařizující informace poskytnout, zásadní však byla povaha řešených informací, kdy se jednalo „pouze“ o statistické přehledy, tedy o souhrnné údaje v anonymizované podobě, které nebyly způsobilé zasáhnout do práv konkrétních jednotlivců (zaměstnanců). Tím se věc zároveň odlišuje od nyní souzeného případu, v němž krajský soud nařídil poskytnout zcela konkrétní informace o výši mezd děkana a tajemníka FBMI ČVUT. Nejvyšší správní soud tedy následoval výše uvedenou judikaturu a odkladný účinek kasační stížnosti přiznal.

[15] Závěrem Nejvyšší správní soud doplňuje, že z usnesení o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. července 2021

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu